

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 242/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského a sudcov Ivana Fiačana a Petra Straku (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ing. Lubošom Mahdoňom, PhD., LL.M., Furdekova 16, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. k. IV Pz 331/18/1000-9 z 23. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) č. k IV Pz 331/18/1000-9 z 23. januára 2019 (ďalej len „uznesenie generálneho prokurátora“).

2. Zo sťažnosti vyplýva *„Sťažovateľ podal dňa 09.10.2018 trestné oznámenie... nakoľko mal dôvodné podozrenie, že bol spáchaný trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1) Trestného zákona. Sťažovateľ ako podozrivú osobu označil osobu ██████████... Na základe podaného trestného oznámenia sťažovateľa, vykonaných výsluchov svedkov – ██████████, ██████████, vyťaženia svedkyne ██████████ a výsluchu samotného podozrivého ██████████, poverený príslušník OO PZ Žilina – východ, podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začal v predmetnej veci trestné stíhanie a súčasne podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku začal stíhať osobu ██████████... ako obvineného z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že dňa 18.09.2018 v čase okolo 23.00 hod. počas toho ako ho vo Viedni v Rakúskej republike zastavila policajná hliadka a postihla ho za spáchanie viacerých priestupkov pokutou vo výške 2.300,- €, zavolať osobe ██████████, ██████████ (sťažovateľ), ktorý sa nachádzal doma a telefonicky si dohodol požičanie sumy 2.300,- € s následným prísľubom vrátenia peňazí, pričom pán ██████████ mu peniaze požičal, avšak následne ██████████ peniaze nevrátil, čím spôsobil osobe ██████████, ██████████, trvale bytom ██████████ (sťažovateľ) škodu na majetku vo výške 2.300,- €.*

Voči predmetnému uzneseniu príslušníka OO PZ Žilina – východ podal obvinený... sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že sa zo spáchania skutku kladenému mu za vinu necíti byť vinný, nakoľko mu ██████████ (sťažovateľ) ako zamestnávateľ dlhuje peniaze za nevyplatenú mzdu a bol ním vyslaný na cestu do Rakúska, kde dostal pokutu za veci, za ktoré zodpovedá prevádzkovateľ motorového vozidla a nie on ako zamestnanec. Mal snahu dohodnúť sa ale zamestnávateľ na neho tlačil aby mu zaplatil celú pokutu, čo je

podľa neho nemysliteľné, nakoľko si nie je vedomý spôsobenej škody a okrem toho mu nevyplatil mzdu a diéty.

O sťažnosti obvineného rozhodol prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina uznesením zo dňa 27.11.2018, ktorým bola predmetná sťažnosť obvineného podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá ako nedôvodná. Prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina odôvodnil mimo iného skutočnosťou, že je nesporné, že obvinený od [REDAKOVANÉ] (sťažovateľ) obdržal sumu 2.300,- € na zaplatenie pokuty v Rakúsku, pričom z vyjadrenia [REDAKOVANÉ] (sťažovateľ), [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] vyplýva, že išlo o pôžičku, ktorej vrátenie obvinený odkladal a odmietal pod rôznymi výhovorkami, pričom obrana obvineného o zlom technickom stave vozidla bola vyvrátená vyjadreniami [REDAKOVANÉ] (sťažovateľ), [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ale aj protokolom z prehliadky záznamového zariadenia, z ktorého vyplýva, že stav tachografu je vyhovujúci a výsledkového protokolu rakúskej polície, z ktorého vyplýva porušenie denného času jazdy...

Obvinený podal... na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky Návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní zo dňa 03.12.2018, ktorým sa dožadoval zrušenia právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní, a to Uznesenia OO PZ Žilina – východ, zo dňa 08.11.2018, ČVS: ORP-1445/ZV-ZA-2018 v spojení s Uznesením Okresnej prokuratúry Žilina zo dňa 27.11.2018, sp. zn.: 2Pv 737/18/5511-4 a navrhol, aby generálny prokurátor v súlade s ust. § 363 a nasl. Trestného poriadku zrušil obidve napadnuté rozhodnutia a vyslovil, že bol porušený zákon v neprospech obvineného...

Generálny prokurátor o... návrhu obvineného rozhodol Uznesením zo dňa 23.01.2019, sp. zn.: IV Pz 331/18/1000-9..., ktorým sa vyslovil, že bol porušený zákon v neprospech obvineného a právoplatné uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Žilina, sp. zn.: 2 Pz 737/18/5511-4 zo dňa 27.11.2018 zrušil. Zrušil aj uznesenie povereného príslušníka OO PZ Žilina – východ, sp. zn.: ORP-1445/ZV-ZA-2018 zo dňa 08.11.2018 a zároveň prikázal poverenému príslušníkovi OO PZ Žilina – východ aby o veci znovu konal a rozhodol.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky v odôvodnení Uznesenia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 23.01.2019, sp. zn.: IV Pz 331/18/1000-9 poukazuje na skutočnosť, že skutkový stav zistený v čase rozhodovacieho procesu orgánov

činných v trestnom konaní dostatočným spôsobom neodôvodňoval zákonnosť postupu podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vo vzťahu k obvinenému za prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona. Predpokladom pre postih za tento trestný čin je, že páchatel' na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku škodu predpokladanú trestným zákonom. Podľa generálneho prokurátora v posudzovanom prípade z vyšetrovacieho spisu nevyplýva, že by sa obvinený mal dopustiť trestnej činnosti tak, ako je to uvedené v právoplatnom uznesení povereného príslušníka PZ zo dňa 08.11.2018 v časti výroku o vznesení obvinenia a z doposiaľ vykonaných dôkazov nie je jednoznačne preukázané, že v danom prípade malo dôjsť zo strany obvineného k tomu, že už v čase zaplatenia pokuty vo výške 2.300,- € peniazmi jemu poskytnutými [REDACTED]..., mal úmysel takúto sumu peňazí vôbec nevrátiť alebo nevrátiť v dohodnutej lehote, resp. konal s vedomím, že peniaze v stanovenej (dohodnutej) lehote nebude môcť vrátiť a že tým uvádza [REDACTED] [REDACTED]... do omylu, aby sa ku škode na jeho majetku obohatil. Generálny prokurátor svoje rozhodnutie odôvodňuje skutočnosťou, kedy nemalo v prípade konania obvineného dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona po subjektívnej stránke, na ktorej naplnenie sa vyžaduje úmyselné zavinenie. Záver o zavinení páchatel'a sa musí vždy preukázať výsledkami dokazovania a musí z nich logicky vyplynúť, pričom záver o tom, či tu je zavinenie v zmysle trestného zákona a v akej forme, je právnym záverom. Tento právny záver o subjektívnych znakoch trestného činu sa však musí zakladať na skutkových zisteniach vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, rovnako ako záver o objektívnych znakoch trestného činu. Skutočnosti významné pre právny záver o tom, či tu je zavinenie a v akej forme, sú predmetom dokazovania takisto, ako všetky ostatné okolnosti naplňajúce znaky trestného činu. Pri zisťovaní okolností, ktoré majú význam pre záver o zavinení, nemožno vopred prikladať osobitný význam žiadnemu dôkaznému prostriedku, ale zavinenie a jeho formu treba vyvodzovať zo všetkých konkrétnych okolností, za ktorých bol trestný čin spáchaný, a zo všetkých dôkazov významných z tohto hľadiska. So zreteľom na zásadu voľného hodnotenia dôkazov, zákon neprikladá a priori žiadnemu dôkazu osobitný význam. Podľa zdôvodnenie generálneho prokurátora doposiaľ vykonaným dokazovaním, poukazujúc hlavne na výpoveď samotného svedka – poškodeného [REDACTED] [REDACTED], nebol doposiaľ preukázaný záver o úmyselnom zavinení obvineného a zdôrazňuje

skutočnosť, že obvinený nevrátil poškodeným [REDAKOVANÉ] poskytnuté peniaze na zaplatenie pokuty, ktorou bol obvinený postihnutý, nie je sama o sebe dostatočným dôkazom pre zistenie, že pri ich poskytnutí uviedol [REDAKOVANÉ] do omylu. Ak až po poskytnutí peňazí vznikli u obvineného prekážky, ktoré mu bránili vrátiť ich, a ktoré nemohol v čase poskytnutia peňazí ani predvídať, keď inak bol schopný vtedy (v čase poskytnutia) peniaze vrátiť, alebo ak síce bol schopný peniaze vrátiť, ale z rôznych dôvodov vrátenie odkladal, alebo dodatočne pojal úmysel peniaze vôbec nevrátiť, tak jeho konanie nemožno považovať za trestný čin podvodu.

Sťažovateľ sa s uvedeným konštatovaním a samotným rozhodnutím generálneho prokurátora v plnom rozsahu nestotožňuje, nakoľko má za to, že podozrivý [REDAKOVANÉ] konaním, ktoré bolo predmetom ním podaného trestného oznámenia zo dňa 09.10.2018 naplnil skutkovú podstatu trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona. “

3. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ poukazuje na jednotlivé vykonané dôkazy a vykonáva ich hodnotenie a v závere konštatuje:

«Sťažovateľ má za to, že na podklade dôkazov, ktoré v priebehu vyšetrovania zaistil poverený príslušník PZ Žilina – východ vyplynul dostatočný záver o spáchaní trestného činu podozrivej osoby [REDAKOVANÉ] uvedeného v uznesení o vznesení obvinenia. Výraz „dostatočne“ nasvedčuje, že sa nevyžaduje istota ale stačí dostatočne zdôvodnená pravdepodobnosť. Po zistení tejto miery pravdepodobnosti, ktorá predstavuje zistenie skutkového stavu v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie o vznesení obvinenia, je povinnosťou orgánu činného v trestnom konaní obvinenie vzniesť. Poznanie dôvodnosti vznesenia obvinenia je založené na vnútornom hodnotení dôkazov príslušným orgánom na vznesenie obvinenia. Realizuje sa tým zásada voľného hodnotenia dôkazov. Vzhľadom na počiatočnú fázu trestného konania, v ktorom nie je možné dosiahnuť jednoznačnú istotu o spáchaní trestného činu, postačuje pre vznesenie obvinenia len vyššia pravdepodobnosť nasvedčujúca tomu, že obvinený spáchal skutok spôsobom opísanom v skutkovej vete uznesenia. Trestná činnosť nemusí a ani reálne nemôže byť v tomto štádiu konania spoľahlivo preukázaná a v skutkovej vete opísaná v takej miere, ako je tomu napr. pri obžalobe či inom meritórnom rozhodnutí. nakoniec, záver, že bol daný skutok spáchaný obvineným, nie je na začiatku konania konečný. Práve vznesením obvinenia sa orgánu

činnému v trestnom konaní umožňuje v širšom kontexte zaobstarat' všetky dôkazy či už v prospech alebo neprospech obvineného. Rozhodnutím generálneho prokurátora, ktoré je sťažovateľom napádané bolo zamedzené aby bol oznámená trestná činnosť páchatela riadne vyšetrená a tým aby bola zabezpečená ochrana spoločnosti pred trestnou činnosťou, čo je účelom trestného konania. Poškodenému, teda sťažovateľovi bolo týmto rozhodnutím zasiahnuté do jeho práva na spravodlivé súdne konanie a práva na súdnu a inú ochranu, nakoľko ním bolo zamedzené v pokračovaní vyšetrovania a teda toto rozhodnutie bolo predčasné.»

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

1. Základné právo [REDAKOVANÉ]... na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, zo dňa 23.01.2019, sp. zn.: IV Pz 331/18/1000 – 9, porušené bolo.

2. Základné právo [REDAKOVANÉ]... na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Uznesením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, zo dňa 23.01.2019, sp. zn.: IV Pz 331/18/1000 – 9 porušené bolo.

3. Uznesenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, zo dňa 23.01.2019, sp. zn.: IV Pz 331/18/1000 – 9 zrušuje a vec vracia Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

4. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná uhradiť trovy právneho zastúpenia..“

II. Relevantná právna úprava a predbežné prerokovanie návrhu

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa...

9. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa § 55 písm. d) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak to ustanovuje tento zákon v § 132 ods. 2 alebo § 142 ods. 2.

12. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

15. Ústavný súd si pri výklade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv neexistuje zásadná odlišnosť.

16. Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením generálneho prokurátora, ktorým vyslovil, že bol porušený zákon v neprospech obvineného a právoplatné uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Žilina č. k. 2 Pv 737/18/5511-4 z 27. novembra 2018 zrušil. Zrušil tiež uznesenie povereného príslušníka Obvodného oddelenia Policajného zboru Žilina – východ ČVS: ORP-1445/ZV-ZA-2018 z 8. novembra 2018 a poverenému príslušníkovi Obvodného oddelenia Policajného zboru Žilina – východ prikázal, aby o veci znovu konal a rozhodol.

17. Sťažovateľ bol v uvedenej trestnej veci poškodeným – oznamovateľom trestného činu. Zo sťažnosti možno vyvodiť záver, že k namietanému porušeniu označených práv malo dôjsť tým, že generálny prokurátor nesprávne právne posúdil zistený skutkový stav ako konanie, ktoré nie je trestným činom. Sťažovateľ konštatuje, že uznesením generálneho prokurátora bolo zamedzené v pokračovaní vyšetrovania, a teda rozhodnutie bolo predčasné.

18. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry uviedol, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (II. ÚS 42/00). Ústavný súd taktiež vyslovil, že «Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy... nie je ani oprávnenie „každého“, aby na základe jeho návrhu (podnetu) bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu voči označeným osobám. Takéto základné právo „každého“ nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku, prípadne v zákone o prokuratúre (I. ÚS 64/96, II. ÚS 42/00). Ani z čl. 6 dohovoru (pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená na „trestnom obvinení“ inej osoby) poškodenému nevyplýva v trestnom konaní právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti niekomu (pozri rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vec *Helmers v. Švédsko* z 29. 10. 1991, § 29; vec *Perez v. Francúzsko* z 12. 2. 2004, § 70).

19. Ústavný súd tak zotrváva na doktríne, podľa ktorej trestné konanie predstavuje vzťah medzi páchatelom a štátom, a teda nie je ústavne zaručené právo tretej osoby (oznamovateľa, poškodeného), aby iná osoba bola stíhaná a odsúdená. Vzhľadom na uvedené zachováva ústavný súd zásadu zdržanlivosti, pokiaľ ide o preskúmavanie rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní prijatých v ranných fázach trestného konania.

20. Na druhej strane si je ústavný súd vedomý pozitívnej povinnosti štátu zabezpečiť ochranu základných práv dotknutých subjektov, a to aj prostredníctvom efektívneho trestného konania, resp. že v určitých situáciách možno hovoriť o účinnej ochrane

(poškodených obetí trestnej činnosti) len prostredníctvom trestného práva. V tomto kontexte ústavný súd pripomína, že požiadavka efektívneho trestného konania (efektívneho vyšetrovania) predstavuje len procesnú povinnosť tzv. náležitej starostlivosti, nie však povinnosť vo vzťahu k výsledku trestného konania. Účinné vyšetrovanie tak nezaručuje žiaden konkrétny výsledok, ale len povinnosť náležitého postupu, keď príslušné orgány budú konať kompetentne a efektívne, teda tak, aby ich postup bol spôsobilý vyústiť do potrestania zodpovednej osoby.

21. S prihliadnutím na zásadu zdržanlivosti môže ústavný súd na podklade sťažnosti poškodeného zasiahnuť do rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní vydaného v prípravnom konaní len v prípade flagrantného pochybenia orgánu činného v trestnom konaní s intenzívnymi pretrvávajúcimi následkami pre poškodeného.

22. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom uznesenia generálneho prokurátora, v ktorom generálny prokurátor jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo podľa jeho názoru nie je konanie obvineného trestným činom.

23. Ústavný súd je toho názoru, že v napadnutom uznesení sa prezentované právne závery opierajú o skutkové zistenia, ktoré korešpondujú vykonanému dokazovaniu. Odôvodnenie predmetného rozhodnutia nijako nesignalizuje ľubovôľu rozhodovania, keďže jasne prezentuje všetky relevantné dôkazy a ich náležité vyhodnotenie smerujúce k záveru, že u obvineného absentuje subjektívna stránka trestného činu, teda úmysel nevrátiť peňažné prostriedky sťažovateľovi.

24. Ústavný súd konštatuje, že ústavnou sťažnosťou, tak ako ju koncipoval sťažovateľ, sa tento domáha, aby si ústavný súd osvojil ním prezentované hodnotenie dôkazov vykonaných v priebehu vyšetrovania a ním prezentované právne posúdenie konania osoby, voči ktorej trestné oznámenie sťažovateľa smerovalo. Ústavný súd však v takto uvádzaných dôvodoch sťažnosti nevzhladol také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybníť ústavnú akceptovateľnosť záverov vyvoditeľných z napadnutého uznesenia generálneho prokurátora.

25. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej posúdenie naplnenia všetkých zákonných podmienok prípadnej trestnej zodpovednosti konkrétnej osoby je v zásade v plnej kompetencii orgánov činných v trestnom konaní, pričom základné právo na inú právnu ochranu garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy (ktorého porušenie sťažovateľky v posudzovanej veci primárne namietajú) v sebe nezahŕňa právo oznamovateľa trestného činu, resp. poškodeného na trestné stíhanie konkrétnej, ním označenej osoby (m. m. II. ÚS 42/00, II. ÚS 28/06). K porušeniu základného práva oznamovateľa trestného činu, resp. poškodeného, garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy by v zásade mohlo dôjsť len v prípade, ak by orgány činné v trestnom konaní preverovaniu skutočností nasvedčujúcich tomu, že mohlo dôjsť k spáchaniu trestného činu, nevenovali náležitú pozornosť (m. m. napr. III. ÚS 287/06), čo sa však v posudzovanom prípade nestalo.

26. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že uznesením generálneho prokurátora bolo zamedzené v pokračovaní vyšetrovania, a teda rozhodnutie bolo predčasné, považuje ústavný súd sa potrebné zdôrazniť, že ani uznesenie generálneho prokurátora nebráni sťažovateľovi v tom, aby v jeho trestnej veci predložil vyšetrovateľovi nové dôkazy. Ak by išlo o dôkazy, ktoré by mali vplyv na skutkový stav veci a potenciálne aj jeho právne posúdenie, v takom prípade by vyšetrovateľ nebol viazaný právnym názorom vysloveným generálnym prokurátorom v napadnutom uznesení. Z uvedeného dôvodu teda nemožno konštatovať, že uznesenie generálneho prokurátora „zamedzilo v pokračovaní vyšetrovania“, ako to tvrdí sťažovateľ. Naopak, po uznesení generálneho prokurátora zostal trestný proces otvorený so zachovaním práva sťažovateľa na využitie (vyčerpanie) nových prostriedkov ochrany (napr. nová sťažnosť proti rozhodnutiu vyšetrovateľa).

27. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil také pochybenie v uznesení generálneho prokurátora, ktoré by mohlo viesť k záverom o porušení sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

28. Vzhľadom na uvedené, predovšetkým na otvorenie priestoru pre nové prostriedky ochrany (bod 25 *in fine*), ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok

V Košiciach 30. júna 2020

Martin Vernarský
predseda senátu